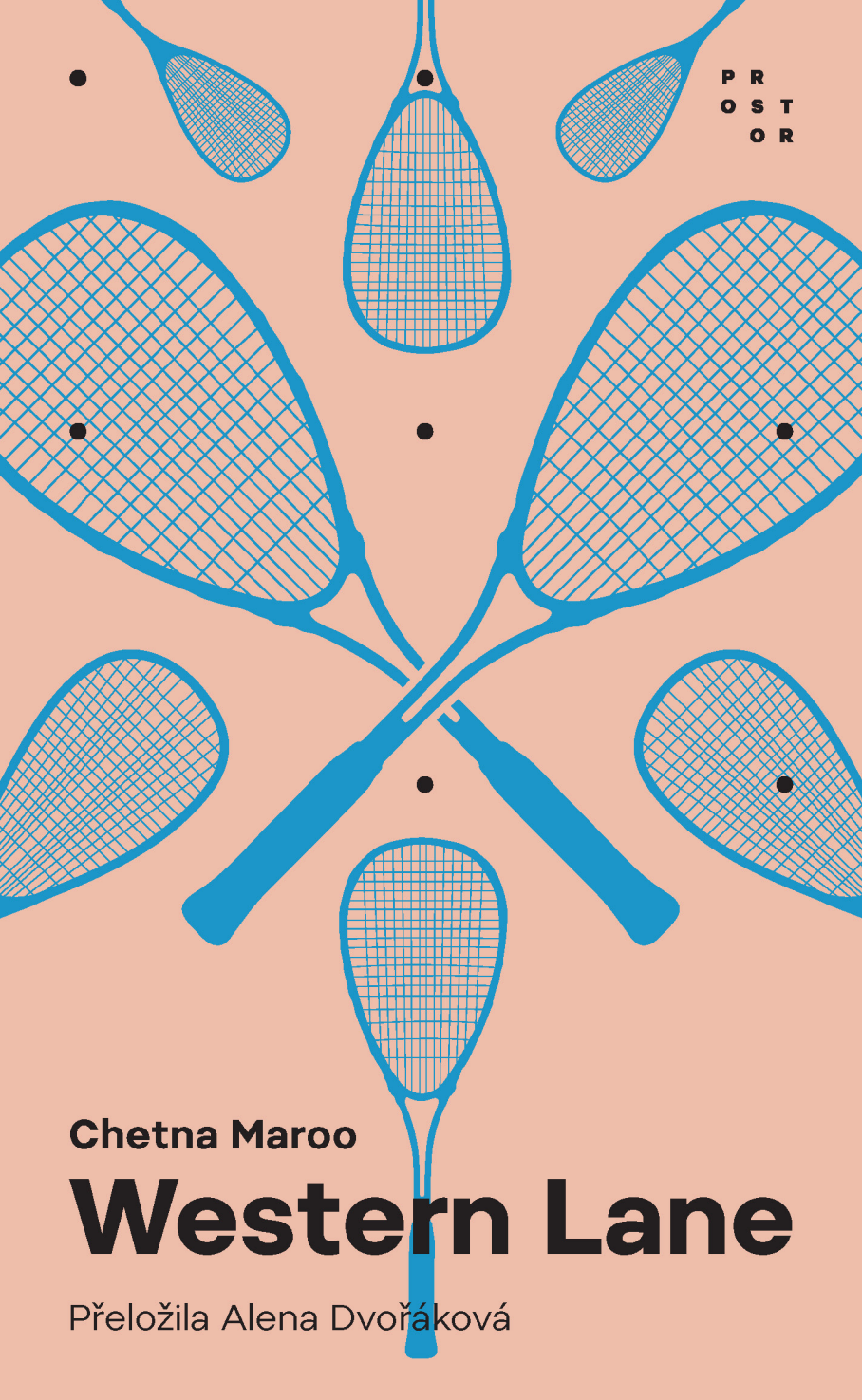

The background is a solid peach color. It features several stylized blue tennis rackets. Two large rackets are positioned diagonally, crossing each other in the center. They are surrounded by five smaller rackets: one at the top left, one at the top center, one at the top right, one at the bottom left, and one at the bottom center. Each racket has a blue outline and a grid pattern representing the strings. There are also small black dots scattered around the rackets: one near the top left racket, one near the top center racket, one near the top right racket, one near the bottom left racket, one near the bottom center racket, and one near the bottom right racket.

P
R
O
S
T
O
R

Chetna Maroo

Western Lane

Přeložila Alena Dvořáková

•

•

•

•

•

•

•

P R
O S T
O R

Chetna Maroo

**P R
O S T
O R**

Chetna Maroo

Western Lane

přeložila Alena Dvořáková

Praha, 2024

P R
O S T
O R

Chetna Maroo
Western Lane

Z anglického originálu *Western Lane*, vydaného nakladatelstvím Picador (Pan Macmillan) v Londýně roku 2023, přeložila Alena Dvořáková.

Vydal PROSTOR, nakladatelství, s. r. o.,
Nad Spádem 649/10, 147 00 Praha 4,
v roce 2024 jako svou 701. publikaci
a 30. svazek edice Současná světová próza.

Redakce textu Martin Svoboda.

Jazyková korektura Jarmila Slavíková.

Odpovědná redaktorka Lenka Vosičková.

Grafická úprava Toman Design.

Návrh titulní strany obálky

a sazba Adam Lederer (ProAL).

Vytiskla tiskárna PBtisk a. s., Příbram.

V českém jazyce vydání první. Stran 192.

WESTERN LANE

Copyright © Chetna Maroo, 2023

All rights reserved

Translation © Alena Dvořáková 2024

Czech edition © PROSTOR 2024

ISBN 978-80-7260-607-8

Pro Jotu

První

Nevím, jestli jste někdy stáli uprostřed squashového kurtu – na téčku – a poslouchali, co se děje vedle. Myslím ten zvuk čistě a tvrdě zahraného míčku z vedlejšího kurtu. Zní to jako prudká, tlumená rána z pistole s přiléhavou ozvěnou. Ta ozvěna znamená, že se míček odrazil od stěny kurtu, a je zvuknější než samotný úder. A právě tu ozvěnu slyším pokaždé, když se rozpomenu na rok po tom, co nám umřela matka a otec nás nutil trénovat ve Western Lane dvě, tři, čtyři hodiny denně. Poprvé jsem ten zvuk zaznamenala nejspíš při jednom večerním tréninku po škole. Nohy mi ztěžkly tak, že jsem váhala, jestli ještě zvládnu hrát dál, a tak jsem jen stála se sklopenou raketou na téčku a zírala na boční stěnu, po níž se táhly zašedlé šmouhy od všech těch míčků, které ji lízly. Byla jsem zrovna na podání a otec se chystal returnovat lajnou, kterou bych mu vrátila z voleje, a on by dal další lajnu a já bych znovu zahrála volej a pokaždé bych přitom mířila na tu červenou čáru na přední stěně, na čáru podání. Otec stál úplně vzadu a vyčkával. Z jeho mlčení jsem pochopila, že se nehodlá pohnout jako první a že mně nezbyvá než dát podání a jít na volej, nebo ho zklamu. Šmouhy na stěně se mi smyly jedna v druhou a hlavou mi blesklo,

že sebou nejspíš seknu. A vtom se to ozvalo. Odvedle z kurtu, takový jako pravidelný, zádumčivý rytmus, úder a jeho ozvěna, pořád dokola, jako svého druhu spása. Bylo mi jasné, že si tam někdo o samotě driluje lajny. A věděla jsem taky, kdo to je. Stála jsem na kurtu a poslouchala, až mnou ten zvuk dočista prostoupil, vlil se mi do nervů i do kostí, a nato jsem s pocitem, že mě zachránil, napřáhla raketu na podání.

BYLY JSME TŘI, všechno holky. Když máma umřela, bylo mi jedenáct, Chůš třináct a Moně patnáct. Hrály jsme squash a badminton dvakrát týdně už odmala, jen co jsme udržely raketu, ale ve srovnání s režimem, který následoval po matčině smrti, to nebylo vůbec nic. Mona tvrdila, že to všechno – ty sprinty a ghostingy a tříhodinové drily – začalo, když teta Randžán tátovi namluvila, že my děvčata potřebujeme pohyb a disciplínu, a táta tam jen mlčky seděl a nechal ji, aby mu vykládala, co má dělat.

Bylo to na začátku podzimu. Nezvyklé sucho a teplo se změnilo v dusné parno. Vzduch ztěžkl, v ulicích to páchlo kazícím se jídlem. A v tomhle dusnu, jen pár dní po mámině pohřbu, jsme jeli šest set kilometrů až do Edinburghu k tetě na hostinu, kterou mělo skončit naše období smutku, a právě na té hostině teta Randžán tátovi namluvila, že jsme zvlčely.

Když mu to říkala, seděly jsme s tátou u ní v kuchyni. Mona zrovna čistila ve dřezu brambory. Hlavu měla skloněnou a rukávy vyhrnuté až k loktům, protože tu hlínu z nich pořádně drhla, a ne jenom oplachovala. Cop měla hozený přes rameno. Chůš s pohledem upřeným z okna pomalu zabírala škrabkou. Já zatím seděla u stolu a vybírala semínka z granátových jablek. Teta Randžán už stihla Chůš vyčinit za to, že chodí v kuchyni s rozpuštěnými vlasy, a nato se otočila ke mně, odhrnula půlku bílého ubrusu a rozložila místo něj noviny, abych jí tou šťávou nezacákala nový jídelní stůl. A stůl to byl nádherný, navoskovaný a tmavý.

Z místa, kde jsem seděla, jsem viděla na gulab džamun, dezert, který teta Randžán připravila hned po ránu. Zlatohnědé houbovitě kuličky nasáklé sirupem a štědře nakupené ve skleněné míse na konci kuchyňské linky.

Teta Randžán si všimla, kam koukám.

„Gópí,“ napomenula mě.

Jen jsem zaslechla své jméno, ztuhla jsem a rázem zrudla.

Teta Randžán vstala od stolu. Stoupla si tak, abych přes ni na sladké neviděla. Nevěděla jsem proč, ale připadalo mi důležité neuhnout očima, aby to vypadalo, že jsem se celou tu dobu nedívala na nic konkrétního.

„Zvlčely,“ prohlásila teta Randžán podruhé a nespouštěla ze mě pohled. „A není to žádné tajemství.“

Otočila se na tátu a pravdou je, že on tam jen seděl a koukal do prázdna a nic nenamítal.

Teta Randžán vyčkávala.

„Dobrá, já si svoje řekla,“ odtušila nakonec. „Teď už je to na tobě.“

Táta zvedl oči a na okamžik se na tetu Randžán zadíval, v očích chladnou rozvahu, na kterou jsme my tři byly zvyklé, ale teta Randžán ne. Tváře jí zrudly. Papiňák na plynovém sporáku kvílivě zahvízdal a kuchyně se rázem zaplnila horkou párou a vůní rozvařených čocky. Teta Randžán si čistou utěrkou z opěradla židle osušila čelo.

„Já to Čárú říkala,“ navázala. „Nemám jí to za zlé, bratře, ale dej na mě, pro tvoje děvčata ještě není pozdě.“

Nastalo ticho. A pak moje sestra Mona popošla ke kuchyňskému pultu, sundala papiňák z plotny a s břinknutím ho postavila na žulovou kuchyňskou desku, až zadrnčela i mísa se sladkými kuličkami na opačném konci linky. S rukama od brambor složenýma na pokličce tetina papiňáku se zadívala na otce.

Teta Randžán zavřela kohoutky, které Mona nechala téct, a popošla k ní.

„Takhle ne, děvče,“ napomenula ji.

V tu chvíli vešel do kuchyně náš strýc, jako by mu to tam snad ani nepatřilo. Možná by dokonce jen prošel rovnou do zahrady, jenže pohlédl na Monu a potom na tátu, a na pár vteřin se zarazil uprostřed kuchyně. Nato popošel ke stolu a sedl si mezi mě a tátu. Měly jsme strýce Pavana rády. Byl to táťův mladší bratr, urostlý a laskavý, rád pokuřoval za domem a vzpomínal na minulost.

Strýci Pavanovi bylo čtyřicet. Tátovi skoro čtyřicet pět. Ale všichni o nich pořád vykládali, jak ti bratři vyrostli do krásy, jako by dospělosti dosáhli teprve nedávno. Poté, co máma umřela, začaly naše tetičky pronásledovat tátu pohledem od jídelního stolu ke dřezu, nebo až ven do zahrady. Litovaly ho, ale taky si ho tak nějak měřily, a my jsme věděly, že to souvisí s prázdným prostorem, který se před ním otevřel.

Nebylo ještě poledne, ale na strýce Pavana bylo už teď příliš vedro. Tvář mu žhnula úplně dorůžova. Zničehonic položil ruku na stůl, čtyřmi prsty naráz zabubnoval do ubrusu a potom si ruku položil na stehno. Potřeboval si zakouřit. Pohlédl na tátu a sepal ruce v klíně, připravený k rozhovoru. Chůš nalila strýci Pavanovi sklenici vody, a když viděla, že se už chystá promluvit, postavila ji před něj na stůl a taky si sedla, aby si ho poslechla. Strýc Pavan na ni vděčně pohlédl a spustil.

„Bylo to za jedné vlny veder,“ prohlásil. Naklonil se k tátovi. „Pamatuješ se na to? Na tu noc, kdy jsi otci oznámil, že se budeš ženit. Dlouho jsi nešel a otec trval na tom, že na tebe všichni počkáme. Museli jsme k větrákům naskládat bedýnky s ledem, a ani tak se člověk nemohl hnout, jaký byl pařák. A když jsi konečně přišel domů, otec si tě zavolal a přede všema se tě zeptal, co to jako provádíš. Ale tys nezaváhal. Zůstal jsi stát ve dveřích a oznámil mu to, jako by to byla naprostá samozřejmost. Budu se ženit. Prostě tak. Nádhera. Nikdy nezapomenu, jak se otec zatvářil. Víš... já... Čárú... ona byla... ona...“

Zdálo se, že strýci Pavanovi zaskočilo v krku a co nevidět se zadusí, a my jsme viděly, že táta chce, aby mluvil dál, jenže strýc to nedokázal.

„Nemá cenu se tím pořád trápit,“ prohlásila teta Randžán. Položila strýci Pavanovi ruku na rameno. „Pojď. Přineseme z garáže ještě dvě židle, ať si všichni sedneme.“

KDYŽ JSME ZASEDALI K JÍDLU, byly čtyři odpoledne. V tom těžkém, dusném ovzduší všechno vázlo. Já s tátou, tetou Randžán a strýcem Pavanem jsme seděli u stolu a čekali a sestry nám zatím nosily večeři. Každý z nás dostal stříbrný talíř, na který sestry vyskládaly malou stříbrnou misku s čočkovým dáleem, jednu celou kouli laddu, bramborové kari,

rýži, placky purí, rajčatový salát s cibulí a druhou stříbrnou mističku se třemi sladkými kuličkami gulab džamun. Chůš se vlasy lepily na čelo i určené tváře, musela si je pořád odhazovat z obličeje. Když jsem viděla, jak mi lžící lije na sladké kuličky v misce další sirup a div si v něm ty vlasy nemáčí, radši jsem odvrátila pohled.

Dveře do zahrady byly dokořán. Vzduch se ani nepohnul. Teta Randžán nám vykládala o svých sourozencích v Tanzánii, kteří mají příliš mnoho dětí. Jedla opatrně, s dlouhými přestávkami si nabírala skrovná sousta a my se ji snažily napodobovat. Když jsem snědla všechno, co jsem měla na talíři, jen s výjimkou tří sladkých kuliček, zadívala se mi do mističky plné sirupu. Odložila jsem lžici.

„Bratře,“ obrátila se na otce a já bych ji nejradši okřikla, táta přece není její bratr, tátův bratr je strýc Pavan. „Bratře,“ prohlásila, „tobě teď nastanou těžké časy.“

Strýc Pavan se na židli přisunul ke stolu. „Randžán,“ zamumlal.

„Ne,“ odpověděla mu teta Randžán. „On mi rozumí.“

Zadívala se na tátu a záměrně tichým, nevzrušeným hlasem přepnula do gudžarátštiny. Říkala, že oni dva se strýcem Pavanem sice děti nemají, ale jeho milují jako bratra a nás si zamilovali tak,

jako bychom byly jejich vlastní. Pro tátu by prý bylo snazší, kdyby jim jednu z nás přenechal. O tři se postarat nezvládneš, tvrdila. Tři už jsou příliš. A když táta mlčel, vyložila si to jako pobídku, aby mluvila dál. Lidi to takhle dělají, tvrdila. Nikdo by se tomu nedivil, ani kdybys to udělal, když jejich matka ještě žila. A hned dodala, že její vlastní sestra odletěla žít k jedné tetě na vzdálenost víc než čtyř tisíc kilometrů, z Mombasy až do Bombaje, navíc v době, kdy jí bylo ještě méně než mně, a tady se bavíme jen o pár hodinách v autě.

Táta zíral do talíře. Věděl, že jsme tomu, co teta Randžán právě řekla, rozuměly. Proto se na nás nepodíval. Myslely jsme si, že nechá její slova chvíli doznít, aby jí samotné došlo, jak moc se přepočítala, a potom vstane a zamíří do zahrady a nám řekne, abychom se sbalily, že odjíždíme. Jenže on nevstal, neřekl vůbec nic, a nakonec jsme ještě byly rády, protože když teta Randžán viděla, jak se táta tváří, vyděsilo ji to víc než jakákoliv jiná odpověď, na kterou by se snad zmohl. I jí z tváře vyprchala barva a pevné odhodlání. Když zvedala ke rtům sklenici s podmáslím, aby si srkla, koutky jí jen visely.

V tu chvíli zazněl do ticha hlas strýce Pavana. Mluvil pomalu a rozhodně. Jaro letos přišlo brzy. Měli jsme vidět ty květy na kaštanu. Jako vánoční svíčky. A co teprve ty rozkvetlé třešně: týden se

bělal celý trávník. Jedli jsme a strýc Pavan vyprávěl a všechno tak či onak zaplulo zpátky do všedně znějícího rytmu. Ze zahrady jsme ucítili mírný vánek. Strýc Pavan si utřel ruce do ubrousku, vstal a přinesl mísu se sladkými kuličkami, abychom si mohli přidat.

„Ach ano,“ zavzdychala teta Randžán zarmouceně do talíře, zatímco jsme znovu popadli lžíce. „Tenkrát,“ a rozplakala se. Popadla volný cíp svého sári a lehce si jím osušila oči. Se zaslzeným pohledem se usmála na Chúš.

„Já jsem tě tenkrát viděla,“ pronesla ještě tišším hlasem, kterým si Chúš nárokovala pro sebe, „potom, na tom parkovišti.“

Narážela na mámin pohřeb a na to, jak když už jsme všichni stáli venku v řadě a zdravili se s odcházejícími příbuznými, Chúš tiše plakala. Teta Randžán teď pohlédla na Chúš tak zkormouceně, že jsme rázem na všechno zapomněli. Chúš položila ruku na stůl mezi tetin a svůj talíř. Zatímco vedle mě zaskřípala po podlaze Monina židle, natáhla jsem se pro sklenici s podmáslím, jenže sklenice byla vysoká, a tak se převrhla a podmáslí se vylilo a rozteklo po ubruse.

„Gópí,“ zamumlala teta Randžán. Znovu jsem zrudla, ale teta Randžán se mi nechystala vyhubovat. Když se zvedla a obešla stůl, když u mě nadzvedla

a odhrnula ubrus, a i když pak viděla, že jím pod-
máslí prosáklo až na stůl, neztratila klid. Zatím-
co tam kolem mě chodila a přitom všechno otírala
a přendávala z místa na místo, zůstala jsem sedět.

KDYKOLIV JSME V TOM DOMĚ v Edinburghu byly na
návštěvě, dostaly jsme každá vlastní ložnici, jenže
my dvě s Chůš jsme si stejně odtáhly deky do pokoje
k Moně a spaly jsme u ní na zemi. Křídla francouz-
ského okna jsme si zapřely teniskami, aby zůstalo
otevřené, protože venku se většinou něco dělo. Po-
slouchaly jsme, dokud nás nezmohla únava, a pak
se nám zdály sny. Tu noc bylo na spaní moc hor-
ko. V trenýrkách a tílku jsme se neklidně převra-
cely a potily. Odhodily jsme deky a zbyly z nás jen
horké a zpocené končetiny, nohy a ruce rozhozené
do všech stran, jak jsme se snažily zchladit. Chůš
se zvedla a vyšla na balkon. Šla jsem za ní. Chůš se
venku svezla do polosedu, s hubenou rukou nataže-
nou na podlaze ležela napůl na dlaždičkách a napůl
se opírala o křídlo francouzského okna, a já zauja-
la tutéž polohu na druhé straně okna. Ale po chvíli
jsme si přitáhly kolena k bradě a skrz bílou balustrá-
du zíraly do zahrady. Protože na legíny a rukávy by-
lo moc velké vedro, navoněla jsem se citronelou, ale
i tak mě poštipali komáři. Věděly jsme, že stejně bu-
dou štípat i tátu. Bavil se venku se strýcem Pavanem.

Seděli spolu přímo pod naším balkonem, popíjeli whisky a kouřili. Táta doma nepil ani nekouřil, ale když byl se strýcem Pavanem, rád dělal obojí. To už jsme viděly modrý dým ze strýcových cigaret a slyšely jsme taky, co si povídají a jak cinkají skleničkami. Slyšely jsme všechno, dokonce i skřípání tátovy židle, když se naklonil, aby zvedl nebo odložil sklenici nebo se poškrábal na kotníku. A když jsme vykoukly ven, viděly jsme všechno co oni dva: strýcovo růžové loubí a jeho stromy, kamennou lavičku i záblesky železniční tratě, matné a temné.

Bylo nám jedno, o čem se spolu baví. Vzpomínali na dětství i na svého mladšího bratra, který zemřel mladý. Na to, jak všichni tři hráli tenis, badminton, squash. Jak byli nadšení a šťastní. Jak táta, v životě tak mírný a neprůbojný, všechny zaskočil, protože na kurtu hrál brutálně. A později, když se objevila máma – sedmnáctiletá, bystrooká, vnímavá –, jak nevěděl, co se sebou, protože ho zasáhlo cosi, co nedokázal pojmenovat. Většinu hovo-ru obstarával strýc Pavan a táta mu jen přitakával, že všechno líčí celkem správně. Nám to bylo jedno. Chtěly jsme jen sedět nad nimi a poslouchat. Zůstaly jsme na balkoně i poté, co táta se strýcem domluvili a zašli dovnitř. To už se začínalo zvolna rozednívat, bledě modrým, průzračným úsvitem, a vzduch byl chladnější a venku jako by bylo všechno na dosah.

Chúš měla rozpuštěné vlasy, takže jí v mělkých vlnách spadaly po zádech, a dokonce i v tom šerosvitu se leskly. Nezašly jsme dovnitř, dokud mě neroztřásla zima. Zatáhly jsme za sebou dveře. Vlezly jsme si k Moně do postele. Mona vrčela, že ji budíme, ale pak se pošoupla a my jsme si k ní zalezly pod deku a všechno jí řekly. Vyprávěla jí to Chúš. To na ni připadlo vyprávění vždycky, když se něco přihodilo, dokonce i když u toho každý stejně byl. Počkala si, dokud nezmlkne, a pak spustila. Byla dobrá vyprávěčka. Pamatovala si věci, které nás ani nenapadly.

O hodně později bude Chúš tvrdit, že právě tu noc všechno začalo, že to tehdy se táta začal rozmýšlet, co s námi udělá. Nemohla za to teta Randžán. Způsobil to strýc Pavan tím svým vyprávěním o minulosti. Ale podle mě nám táta sám prozradil, co ho k tomu přimělo. Jednou ráno si k nám přisedl na lavičku před squashovým kurtem a prohlásil: „Chci, abyste si našly něco, co vám vydrží celý život.“

RÁNO UŽ PRO NÁS teta Randžán měla v kuchyni na stole nachystaný pomerančový džus a palačinky s citronem a cukrem. O tom, jak táta se strýcem Pavanem venku propili a prokouřili celou noc, ani nemukla. Uvařila těm dvěma kafe a zůstala nad nimi stát, aby jim mohla dolívat. Táta na ni byl milý. Když pak strýc Pavan před domem zabouchával

kufr u našeho auta, teta Randžán tátu požádala, ať o jejím návrhu ještě popřemýšlí, a on jí to slíbil. Prohodila, že k nám příští rok přijedou se strýcem Pavanem na návštěvu. To už budeme vědět, jak na tom jsme, dodala.

JEN CO JSME SE VRÁTILI z Edinburghu, zahájil táta nový režim. Přes týden nás vozil ráno před školou do sportovní haly Western Lane a po vyučování jsme tam dojížděly samy autobusem. O víkendech, když musel pracovat, jsme do haly jezdily na kole a on se k nám pokaždé připojil, jakmile měl hotovo. Nejdřív jsme potřebovaly odpočinkové dny, protože nás všechno strašně bolelo: ruce, nohy, ramena. Všechno. Táta nám tvrdil, že si na to zvykneme, a taky jsme si zvykly. Netrvalo dlouho a skoro jsme si nevzpomněly, že jsme kdysi hrály jen jednou dvakrát týdně, jako by to bylo pro zábavu.

Kurty ve Western Lane byly často prázdné. O sobotách na ně většinou chodili hrát chlapi z továrny Vauxhallu, většinou sebou jen mlátili po kurtu, honili se za míčkem a tloukli do něj tak tvrdě, jak to jen šlo. Se sestrami jsme zatím vysedávaly v teplákových soupravách na lavičce před kurtem a čekaly, až s tím skončí, abychom mohly jít dovnitř a začít trénovat. Kromě chlapů z Vauxhallu už do Western Lane chodilo jen pár příležitostných hráčů a potom Ged.

Gedovi bylo třináct, moc se neprojevoval a doopravdy se jmenoval Gethen. Trávil ve Western Lane spoustu času, protože jeho matka pracovala nahoře v baru a jemu se nikam jinam chodit nechtělo. Od léta se Ged dost vytáhl a působil nemotorně, až na chvíle, kdy byl na kurtu. Na kurtu z něj čišela zvláštní uvolněnost. Bylo to tím, jak se pohyboval, ale nejen tím. Trénoval sám a já ho někdy pozorovala z ochozu. Jednou, když jsme se na konci ochozu potkali a společně pak koukali dolů na plavecký bazén, jsem se Geda zeptala, jestli mu nevadí, že ho okukuju, a on na mě letmo pohlédl, zadíval se na bazén a potom řekl, že ne.

Většina lidí chodila do Western Lane jen do bazénu. Bylo tam skákací prkno a pod ním hloubka. Ale my jsme sem chodili kvůli kurtům. Táta nám zaplatil členství, a díky tomu jsme je směli využívat kdykoliv mezi půl osmou ráno a desátou večer, pokud jsme si je zarezervovali předem. Tátovi nevadilo, že se barva na stěnách loupe, že by parkety potřebovaly zbrousit nebo že klimatizace funguje jen zřídkakdy: kurty ve Western Lane měly prosklenou zadní stěnu.

A taky tam měli bar. Táta do něj někdy zašel, v tom obleku, ve kterém chodil do práce, do haly a vůbec všude, a i když nepil ani toho moc nenamluvil, lidi se s ním bavili a měli ho rádi. Zjistili třeba,

že jako elektrikář dělá na sebe, a nejdřív díky tomu získával extra práci, protože ho prosili, jestli by se jim nepřišel kouknout na lednici nebo na topení, jenže když ho po čase zase někdo prosil, začal lidem tvrdit, že by strašně rád zaskočil, jenže má zrovna dost napilno, a potom se omluvil a na baru nám každé koupil láhev koly, a zatímco jsme ji upíjely, zíral na vlastní láhev a vyprávěl nám o Džahángíru Chánovi, mladém hráči – chlapci – z Pákistánu, který se stal světovou jedničkou. A přitom se šampionem neměl stát Džahángír, vysvětloval nám táta, ale jeho starší bratr Torsam. Jenže ten zemřel, když bylo Džahángírovi patnáct, a tak Džahángír začal trénovat ve Wembley s bratrancem Rahmatem. Rahmat tlačil chlapce dopředu a zároveň se o něj staral. Jednou vzal Džahángíra do hor, do Chajbarského průsmyku, aby mu připomněl, odkud pochází a kdo je. Když Džahángír Chán vyhrál dva roky po bratrově smrti mistrovství světa, byl ještě pouhý chlapec. A celých dalších pět let, během nichž odehrál pět set padesát pět zápasů, zůstal neporažený. Pět set padesát pět zápasů odehraných bez jediné porážky, vykládal táta a my jen upíjely vlastní kolu a zíraly na jeho láhev.

VZPOMÍNÁM SI ZVLÁŠŤ na jednu takovou sobotu. Hned po hodině gudžarátštiny jsme odjely na kole

do Western Lane. Chlapi z Vauxhallu tam nebyli. Na jednom kurtu trénoval Ged, a když zahlídl, že jsme dorazily, kývnul nám na pozdrav a pokračoval v tréninku. Sedly jsme si na lavičku a koukaly do našeho kurtu, kde nikdo nebyl. Nevím, na co jsme myslely. Počítám, že jsme byly zmožené z celého týdne. Všechny dveře zely dokořán a z bazénu se hlasitou ozvěnou nesl křik lidí a z patra jsme slyšely Gedovu matku, jak v baru luxuje. Když přesouvala stolky z místa na místo, nechávala si vysavač zapnutý. To už dorazil i táta, ale my ho nejdřív vůbec nezaslechly, takže měl dost času si nás prohlédnout, jak tam před prázdným kurtem sedíme a nic neděláme. Pak si na konec naší lavičky odložil tašku.

Popadly jsme rakety a vyšly na kurt a táta zůstal stát v obleku za sklem, otočený čelem k nám. Nešel se převlíknout do sportovního. Nedal nám žádné pokyny. Bílý notes, kam si obvykle dělal podrobné poznámky o našich drilech, nechal ležet zavřený na lavičce za sebou. Pochopily jsme, že po nás chce, abychom se do tréninku pustily samy, a tak jsme si na začátek daly pár sprintů a pak si nacvičovaly lajny. Zatímco jedna z nás hrála, druhé dvě postávaly u přední stěny. Poté, co Mona několik minut sledovala, jak se nejdřív Chůš a potom já snažíme odpálit míček podél stěny až dozadu, odhodila raketu, vyzula si jednu botu a tu nám postavila jako

terč mezi servis box a zadní stěnu na forhendu. Ni-jak jsme se nepřepínaly. Hrály jsme pořád dokola ten samý úder a pak jsme vždycky posunuly Moni-nu botu o kousek dopředu nebo dozadu a daly si to celé znovu, jak by to po nás táta určitě chtěl. Jenže když jsme se do toho nutily samy, čas se vlekl a při-padalo nám to úmorné.

Zatímco se Chůš popáté nebo pošesté snažila dát tvrdou lajnu, ale míček jí zase skončil v boxu, připojila jsem se k Moně postávající u přední stěny. Protože Chůš vypadala hodně drobounce a křehce, člověk by si pomyslel, že nezvládne dát pořádnou ránu, ale ona se do toho uměla opřít. Jen byla una-vená. Bolely ji nohy. To už Mona upírala oči na tátu a já se k ní nejspíš po chvíli připojila. A brzy jsme byly tři, když se Chůš vzápětí shýbla pro míček, a za-tímco se zvedala, zapíchla do táty pohled.

Tvářil se nepřítomně a postával tam tak bezdu-še, až nás tím uvedl do rozpaků. Ani si nevšiml, že jsme dohrály, a nám došlo, že se mu nejspíš vtírá-me do soukromí. Zíraly jsme dál. Nevím, proč jsem k němu vykročila ani co jsem tím zamýšlela. Ucítí-la jsem, jak mi Chůš hlavou rakety ťukla do té mojí. Podala mi míček a stoupla si vedle Mony.

V hrudníku se mi začalo rozpínat cosi stude-ného, jako led.

Představila jsem si sních, všude bílo. Zaujala

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Western Lane***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.